

Лексикон демона. Книга 1

КУПИТИ

Нік та його брат, Алан, усе життя криються від магії. Маги та демони вбили їхнього батька та довели матір до божевілля. Маги полюють на сім'ю Райвзів через амулет, який украла Нікова мати — амулет, що підтримує її життя — і потрібен він їм настільки, що лиходії не погребують новим убивством. Ситуація тільки загострюється, коли до Райвзів за допомогою звертаються брат і сестра. На хлопцеві мітка демона, смертельне тавро, яке майже неможливо стерти... і коли в Алана також з'являється мітка, Нік розпачливо намагається його врятувати. Єдиний можливий спосіб — убити одного з магів, від яких вони так довго ховалися...

ЛЕСИКОН ДЕМОНА

К Н И Г А

САРА РІЗ БРЕННАН

ЛЕКСИКОН ДЕМОНА

Книга перша

Переклад із англійської
Наталії Дьомової

SARAH REES BRENNAN
THE DEMON'S LEXICON

Книга перша

Copyright © 2009 by Sarah Rees Brennan
Published in arrangement with The Fielding Agency, LLC
All rights reserved

З англійської переклала *Наталія Дьомова*

За редакцією *Ганни Осадко*
Ілюстрації *Ганни Осадко*
Палітурка *Ростислава Крамара*

Нік та його брат, Алан, усе життя криються від магії. Маги та демони вбили їхнього батька та довели матір до божевілля. Маги полюють на сім'ю Райвзів через амулет, який украла Нікова мати — амулет, що підтримує її життя — і потрібен він їм настільки, що лиходії не погребують новим убивством.

Ситуація тільки загострюється, коли до Райвзів за допомогою звертаються брат і сестра. На хлопцеві мітка демона, смертельне тавро, яке майже неможливо стерти... і коли в Алана також з'являється мітка, Нік розпачливо намагається його врятувати. Єдиний можливий спосіб — убити одного з магів, від яких вони так довго ховалися...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва*

978-966-10-7413-1

ПРИСВЯТА:

Мамі й татові: мені завжди здавалося, що немає нічого страшнішого, аніж виховувати дитину. Ніколи не знаєш, коли вона почне жити на одному кетчупі, втече до Америки чи обіллє тебе брудом по телебаченню. Ну, на випадок, якщо я колись спробую оте останнє, покажіть світові ці слова: я щаслива, я здорова і я вас люблю. Я написала книжку!

Ви таки добре впоралися. (А кетчуп був смачнющій.)

ПОДЯКИ:

За цією книжкою стоїть армія, що рятувала мене (і що важливіше, мою книжку) від мене самої.

Я надзвичайно вдячна Крістін Нельсон, моїй дивовижній агентці, за її нескінченне терпіння та суперсили. Не кажучи вже про її прекрасну помічницю, Сару Меджібов.

Надзвичайна подяка і квіти усім в «Саймон енд Шустер» за те, що дали мені шанс та стільки усього зробили для моєї книжки.

Особлива подяка моїй незрівнянній редакторці, Карен Войтила, за всі мудрі слова — з мене при нагоді склянка картоплі¹ — і її чудовій помічниці, Сарі Пейн.

Ніколь Руссо — за прекрасну рекламу.

Расселу Гордону та Джін Молліка за їхню спільну тяжку працю над блискучою обкладинкою.

Копіредакторів, Валері Шіе, за те, що не допустила трагедії тричі за один день.

І дякую дивовижним людям у «Саймон енд Шустерс Юкей», серед них Вініші Гослінг та Елайзі Оффорд, які дуже допомогли мені по мій бік океану.

Кассандрі Клер та Голлі Блек за всі їхні першокласні поради і добрі слова, а ще за те, що кращою подругою-письменницею не стала би навіть воскресла Джейн Остін.

Моїй родині та друзям в Ірландії, Англії та Америці, яким доводилося терпіти мене під час роботи над цією книжкою! Особливо дякую ірландському «ближньому колу»: Кіарі, С`юзан, Елеонор, Ешлінг та Рейчел, які постраждали більше за решту.

Анні, яка жила зі мною в Нью-Йорку та розповідала мені про книговидання та пожежників, Пінелопі, яка жила зі мною в Англії, коли я писала книжку, та стала першою фанаткою Алана, і Наташі та Дженні, які жили зі мною в Ірландії (уявіть!), коли я її редагувала.

Кінгстонському університетові — моїй місцевій творчій групі та викладачеві, Ліз Дженсен, — і Гілدفордській бібліотеці.

Дебютантам 2009, ці леді просто фантастичні.

Дякую власникам живих журналів, які всі ці роки підтримували мене, і всім мармеладовим рибкам² на світі.

¹ Жарт із розмови між авторкою та редактором, що ірландці їдять і п'ють одну лише картоплю.

² Мармеладова рибка — назва спільноти шанувальників творчості Сари Різ Бреннан.

САРА РІЗ БРЕННАН
ЛЕКСИКОН ДЕМОНА

Ворони на кухні

Труба під раковиною знову текла. І все би нічого, от тільки під раковиною Нік тримав улюбленого меча.

Він його витягнув, витер та замислено провів пальцем по лезу. Вода ж у цей час залила на кухні всю підлогу. Нік відклав меча і тут тільки помітив, що джинси на колінах геть промокли.

Алан приніс інструменти.

— А допомогти не хочеш? — запитав Нік, не надто сподіваючись на згоду.

— Ні, я ж вечерю готую, — відповів Алан. — І врешті-решт, ти ж у нас чорноробочий. А я — вразливий інтелектуал.

Нік вигнув брови.

— Ну то бігом на кухню, жінко, та спечи мені пирога.

І знову заліз під раковину. Труби зловісно забелькотали, і перед Ніком постав найменший у цілому світі водоспад.

— Я теж можу бути вразливим інтелектуалом, — озвався він через якийсь час. — Замість під раковиною топитися.

— Або рятуєш нас від підводної смерті, або вечерю собі готуєш сам. Вибирай.

Переконливо. Він міг би чогось там накухуварити, але до Аланових кулінарних умінь йому було ще далеко. Алан готував усе без напівфабрикатів, тож шкварчання сковорідки та апетитний запах смажених овочів не залишали жодного вибору. Нік сердито зиркнув на Алана, тільки на брата — на відміну від решти людей — його люті погляди не діяли. Тож Нік витяг ножа із кріплення на зап'ясті, обережно поклав біля меча, засукав рукави та взявся до роботи.

Труба хоч і протікала, та дім був досить непоганий. Невеличкий, кольору намоклого під дощем картону, він нічим не вирізнявся зі стрункої шеренги таких самісіньких будинків мікрорайону. На щастя, відстань між кожним будинком була пристойна, тому ніхто не скаржився на дивні звуки посеред ночі. За це діряві труби можна було і потерпіти.

Загалом, Ніку подобався Ексетер. На головній вулиці стояла схожа на лезо ножа статуя, яку він вже вибрав собі за головний місцевий

орієнтир. Нечасто вони залишалися в одному місті так довго, щоб упізнавати пам'ятники, але тут вони вже два місяці, і поки жодних ознак небезпеки. Обидва знайшли роботу, Ніка майже перестали діставати у школі, Алан вже навіть устиг запасти на якесь дівчисько.

Шкода буде їхати.

Труба заскрипіла, як старезний робот, що ось-ось розсиплеться на запчастини, і Нік зціпив зуби та щосили крутонув розвідний ключ. Нормально полагодити, звісно, не вдасться, надто вже стара сантехніка, хіба спробувати зчепити її докупі, а там хай вже наступні мешканці розбираються.

— Поселимося колись у кращому районі — Сент-Леонардз, подалі від цього всього.

— Аякже, — легко погодився Алан. Чилі булькотіло на малому вогні, а він спостерігав за Ніковою роботою, спершись на стіл неподалік та схрестивши руки на грудях. — Щойно виграю кілька мільйонів у лотерею. Або почнемо тебе продавати на втіхи старим багатійкам.

— Якщо ми почнемо продавати мене вже зараз, — сказав Нік, — можна, я покину школу?

— Не можна, — тепло усміхнувся Алан. — Ти ще колись радітимеш, що закінчив школу. Арістотель казав: навчання гірке, але плоди у нього солодкі.

Нік закотив очі.

— До дідька того Арістотеля.

Нагорі раптом скрипнула підлога — пронизливо та різко, неначе гілляка зламалася. Нік рвучко підвів голову, вже знаючи в чому справа: мамі знову гірше, і вона ходить з кутка в куток, творячи якесь брудне закляття. Це, схоже, тільки початок, і Алану доведеться увесь вечір просидіти з нею в кімнаті.

Алан, мабуть, помітив цей погляд, бо вже простягнув руку, вочевидь, наміряючись скуйовдити Нікові волосся. Дурнувати звичка. Нік ухилився.

Алан зітхнув і натомість потягнувся до радіо. Тихенько клацнув перемикач, і музика заглушила нервові мамині кроки у горішній кімнаті. Алан пошкутильгав до шафки та почав там копирсатись, тихо мугикаючи собі під ніс. Нік знову пірнув під раковину, лагідна музика втихомирила думки, поки руки були зайняті роботою. Від плити

линули пахощі майже готової вечері. Може, цей дурень, його брат, сяде та поїсть, перш ніж іти до мами, і, може, хоч цей четвер закінчиться, як нормальний день.

Але... Все сталося майже несподівано.

Талісман, який носив, не знімаючи, Нік, ніколи не переставав пекти. Він створював постійні незручності, ніби гудів та жалив, але в цю мить з талісмана ніби ударив електричний розряд, пронизуючи все тіло. Пташині кістки, вплетені круг талісмана у павутиння з кришталю та мотузок, склалися у новий візерунок. Боліло так, ніби на шкірі повільно випалюють нове тавро.

— Алане, — прошипів Нік крізь зціплені зуби.

Ураз шибка розлетілася на друзки, скло гепнуло на долівку, — і тільки гострі блискучі скалки спалахнули у флуоресцентному світлі. Нік лише встиг упустити ключа, закрити обличчя рукою та обернутися, шукаючи поглядом Алана — щоби переконатися, що той уже опустився на підлогу.

Хмара вороння увірвалася крізь розбите вікно.

Величезні переливчасті крила заповнили увесь вільний простір, кухня враз наповнилася пір'ям та глибокими, хриплими пташиними криками. Здавалося, повітря у кімнаті повністю перетворилося на вітер, який здійняли воронячі крила. Вуха роздирав голодний вереск.

Нік підповз до меча. Руків'я вислизало із мокрих долонь. Він підняв зброю однією рукою, а другою схопив Алана за комір та відтягнув за спину.

Алан підсмикнув сорочку та витяг із кобури пістолет.

— Не треба мене тягти. Ти ж мій молодший брат, соромно.

— Шкіра та й кості — і мені це раз плюнути, — відказав Нік, не зводячи погляду з птахів. Вони почали вмощуватися на кухонних шафках, згорбивши складені крила, неначе плечі, і, схоже, також за ним спостерігали. — Повірити не можу, що ти й далі носишся з цим дурним пугачиком.

— А мені він подобається, — заперечив Алан.

— Від них часом жодної користі!

— Тому, — зізнався Алан, — у мене при собі ще три ножі.

Між ними та дверима кружляли ворони. Нік підняв меч,

розмахнувся ним, люто зрадивши, коли лезо глибоко увійшло у живу плоть. Один ворон упав на підлогу із закривавленими грудьми, а інші зірвалися з місць і, заверещавши, кинулися на хлопців. Нік знову впав на підлогу та перекотився до стіни, закриваючи однією рукою голову. Алан був поряд. Нік заспокоївся: між ним та стіною брата навряд чи дістануть.

Вони зіщулились у кутку, переводячи дух. Кров гепала у скронях, заважаючи Нікові думати. Птахів мусить контролювати демон, а маг обов'язково є десь поряд, щоби перевірити, як демон виконає роботу.

Демони майже ніколи не вселялися у тварин. Їм не подобалося в тілах із такими дрібними мізками. Ніку стало цікаво, скільки людських жертв маги пообіцяли за цю послугу.

— Ти шукай мага, — прошепотів Алан. — А я займусь демоном.

— Я впораюсь з обома, — відрізав Нік, і штурхонував Алана, щоби краще дійшло. — А ти не лізь.

Нік піднявся, і на мить йому здалося, ніби він опинився посеред нічної бурі, тільки бурю цю здійсмали пташині крила. Лівою рукою довелося тут же відбиватись, закриваючись від двох воронів, що цілили йому просто в очі. Кігті одного птаха залишили пекучі смуги на щоці. Нік відштовхнув цю крилату тварину і, забувши про стратегію, окреслив мечем безжальне коло, розрізаючи пір'я та плоть.

Цього разу ворони не кричали. Ще четверо вчепилися кігтями в руку, в якій Нік тримав меч, шматуючи сорочку та шкіру. Струсити їх не вдалося — тільки сильніше вп'ялися пазурами, а коли Нік підняв голову, щоби краще прицілитися, на нього помчав іще один птах, мітячи гачкуватим дзьобом просто в очі.

Тут Нік отримав стусана в спину від брата, відштовхнув його убік. Нік відновив рівновагу, тоді розвернувся та збив двох птахів на льоту. Ще три із диким вереском шугонули під стелю.

Коли Нік повернувся до брата, Алан уже знайшов пташиного ватажка і вийшов уперед. Нік став коло Алана з мечем наготові, на випадок, якщо пістолет дасть осічку. Алан примружився за окулярами. Прицілився та вистрілив.

Він не промахнувся. З цієї відстані у демона не було жодного шансу.

Тіло ворона впало на долівку, а демон, який у нього вселився, мерехтливим димом просочився крізь стелю.

Тепер, коли птахи не намагалися видряпати Нікові очі, легко було помітити ілюзію. Він добре умів розпізнавати магію. Він якось намагався пояснити Аланові, що ілюзії — чіткіші, реальніші за реальний світ, але той так і не навчився їх розрізняти.

Ось і тепер один птах не кидався з кутка в куток так нестямно, як решта, а просто летів до розбитого вікна.

— Ось він! — вказав Нік.

Алан знову вистрілив, і замість підбитого ворона упав чоловік.

Щойно тіло торкнулося долівки, двері відчинилися — на порозі постала мама. Її магічний амулет випромінював силу, а волосся спадало на обличчя, закриваючи його, наче тінню.

Алан перевіряв чоловікові пульс, тому Нік першим повернувся до неї та сказав:

— Ми вже впоралися. Тебе тут не треба.

Мама стояла в темному коридорі, не зводячи з нього безбарвних очей, та нарешті мовила:

— Я не через тебе прийшла.

Вона зачинила двері, і Нік почув повільні кроки сходами нагору.

Ще навіть подих не перевівши, брати уважно оглянули кімнату, готові до будь-яких нових несподіванок. Але минуло п'ять хвилин, і більше нічого не сталося. Нік опустил меч, і вістря черкнуло підлогу.

Все закінчилось. Їм лишилася купка розтривожених воронів, мертвий маг на підлозі кухні та тихі кроки матері за дверима.

Поки Алан рятував вечерю, Нік, спершись на кухонний стіл, ухилився від птахів. Демон над ними, може, тепер і не владний, а проклятуці здоров'я дзьоби та кігті нікуди не зникли, крім того, Нік ніколи не любив тварин. Вони це також відчували. Якось Алан завів було кота, але звірюка покусала Ніка, і довелося віддати.

Жодних сумнівів: напад означав переїзд. Чудово. Нік тільки-но повісив Аланові книжкові полиці, як він того хотів.

Щоку та руку добряче сіпало. Нік торкнувся обличчя, намагаючись перевірити, чи глибока рана.

— Не чіпай, — ляснув його по руці Алан, навіть не відвертаючись від сковорідки. — Інфекцію занесеш. Вечеря ніби готова. Зараз я тебе

підлатаю, і поїмо. А потім поприбираємо.

Нік помітив, як зіщулився Алан: через розбите вікно задував холодний вітер. Зате птахи теж знайшли шлях на волю — кілька вже навіть вилетіло.

Щока у Ніка боліла, і він страшенно хотів їсти. Він намацав свій талісман та насупився.

— Сідай, — сказав Алан, змітаючи рукавом скло зі столу. Дяка Богу, вечерея була під кришкою.

Нік закотив очі та сів на стіл. Алан узяв аптечку й почав обережно промивати подряпини, притримуючи Ніка за підборіддя. Він завжди намагався робити це обережно, і тому боліло тільки гірше. Нік зціпив зуби.

— Зачепив?

— Не ти, — відказав Нік. — Дурні ворони.

— Взагалі, вони дуже розумні, — почав розповідати Алан, ніби Нікові не байдуже. Він стиснув краї порізу, заліпив пластиром, а тоді взявся обробляти рани на руці Ніка. — Якщо впіймати мале воронення, можна навчити його розмовляти.

— І що? — гмикнув Нік. — Говорити і я вмію.

Алан легенько його штурхонував, він, мабуть, досі не усвідомив, що Нік удвічі ширший за нього в плечах, і що Аланові доведеться ну дуже постаратися, аби його хоч з місця зрушити.

— Ну, тебе я теж упіймавав малим. Хоча, з вороном, мабуть, було би легше...

Знадвору долинув шум.

Нік долонею затулив братові рота, обриваючи всі ті, як він їх називав, ностальгічні балачки, і зісковзнув зі стола. Він відштовхнув Алана, приклав пальця до губ та одним швидким рухом підняв меч.

Тоді безшумно пройшов до чорного ходу. Алан не міг скрадатися, через кульгаву ногу, але перш ніж штовхнути двері кінчиком меча, Нік кинув на брата швидкий погляд. Алан витягнув пістолет.

Двері прочинилися навстіж, і в темряві майнула тінь. Нік кинувся уперед.

— Не чіпай її! — почувся хлопчачий зойк. Нік спинився у ту ж мить, як Алан клацнув вимикачем. Світло залило маленький сад.

Вістря меча впиралося просто у горло незнайомої дівчини.

Вони із другом, мабуть, ховалися під кухонним вікном. Можна й не сумніватися, вони все бачили.

Дівчина, треба віддати їй належне, від леза не сахнулася. Навіть не здригнулася. Вона спокійно дивилася на Ніка — великими, темними та спокійними очима. Нік раптом уявив собі, як усе виглядає збоку: віконна рама з гострими скалками по краях, у кімнаті кружляють ворони, труп на підлозі. І хлопець приставив меча їй до горла.

А вона лише обережно ковтнула слину, щоб не поранитись, і сказала: — Кажуть, сюди приходять із... незвичайними проблемами.

Десь Нік її бачив.

— Видно, що брешуть, — хлопець поряд неї нервово відступив, а тоді знову став поруч. — Видно, сюди приходять померти від рук психопатів. Еее... вибачте, що потурбували! Можна, ми просто підемо?

Голос у нього був дуже знайомий, безтурботний, тільки дрижав у найвідповідальніші моменти. Хлопець стояв у тіні дівчини, тільки сережка зблиснула на світлі.

Сережку Нік упізнав ще раніше за перелякане обличчя та настовбурчене біляве волосся, яке у темряві видавалося білим гребенем.

— Зачекай-но, — наказав Нік.

— До-обре. А можна відбутися лише тілесними ушкодженнями?

Нік став упівоберта до Алана, і помітив, як дівчина напружилась, а хлопець вчепився їй у плече так, що аж пальці побіліли. Алан завмер у дверях із пістолетом у руці.

— Я знаю цього хлопця, — сказав Нік. — Він нам нічого не зробить.

— Точно? — примружився Алан за скельцями окулярів.

— Точно, — відповів Нік. — Джеймс Кровфорд. Повір мені, був би він магом, не терпів би знущань у школі. Він нічого не зробить. Він слабак.

— Зовсім він не... — люто почала дівчина.

— Краще не будемо сперечатися із психом з велетенським мечем у руках! — зупинив її Джеймс Кровфорд. — І... ти сказав, у школі?

Він відступив від дівчини та придивився до Ніка уважніше.

— О Боже. Нік Райвз.

Нік не опускав меча. Його трохи заінтригувало, що дівчина також

не відсунулася.

Вона продовжувала дивилася на нього, рішуча та спокійна. Тепер він її упізнав. Це та дивачка, на рік від нього старша, котра фарбує волосся на рожеве та чіпляє на себе силу-силенну пентаграм і кристалів. Зараз на ній була кислоотно-рожева футболка із написом «Ромео з Джульєттою і так не пара», а у вухах висіли величезні сережки.

Нік уникав таких людей. Уникав усіх, хто привертав увагу. Це був один із перших татових уроків: поведіться, як усі. Не зможете розчинитися у натовпі — і маги вас знайдуть.

— Ти його знаєш? — запитала дівчина у Джеймса.

— Ну, так, — відповів Джеймс. — Він у школі тусується з крутими, на кшталт Себа Макфарлейна. Якщо круті ті, що курять за велосипедним сараєм. А тут стріляли. У мене ледь все життя перед очима не промайнуло, якби з переляку не причаїлося за повіками. Краще ходімо звідси.

— Нікуди я не піду, — вперлася дівчина. — Я бачила, як той ворон перетворився на чоловіка! Ти теж це бачив, Джеймі. Точно бачив.

— Мало що я там бачив. Може, мені привиділося. Може, я клею нанюхався.

— Ти не нюхаєш клей!

— Один раз нюхав, — уточнив Джеймі після паузи. — На малюванні.

Нік саме збирався їм у деталях розтлумачити, що він думає про їхнє базікання та що він із ними зробить, якщо вони негайно не заберуться та бодай слово комусь ляпнуть, коли Алан вийшов на світло.

— Мей? — здивувався він, а потому швидко додав: — Ніку, негайно опусти меч!

Мей здивувалася:

— Продавець із книжкового?

Нік зиркнув на неї з-під лоба, пригадуючи Аланові замріяні й тужливі орації на честь рожевокосої дівчини, якій подобаються бітники. Він склав два і два до купи, і зрозумів, що це безглуздзя якесь.

Отже, це і є Аланова остання любов.

Нік обережно відвів меч від горла дівчини та опустив, поки вістря не повисло над землею. Про всяк випадок він залишався наготові. Тоді опустив очі, пробігши ними по лезу меча, уникаючи погляду Мей.

— Як скажеш, — тихо погодився він.

Джеймі не зводив з Алана очей.

— Ти мені сьогодні «Над прірвою у житті» допоміг знайти, а тепер *стріляєш людей?*

— Поки лише одного застрелив, — зауважив Нік. — Але ще не вечір.

Алан глянув на нього з докором. Сховав під сорочку пістолет, разом з талісманом, і від хлопця, який стріляв без промаху, і сліду не лишилося. Тоді повернувся до Джеймі та усміхнувся.

Майже непомітна спочатку усмішка помалу розцвітала на його обличчі — переконлива та ласкава, спонукаючи Джеймі усміхнутись у відповідь. Джеймі вже й усміхався — сором'язливо та криво.

— Пробачте йому, він трохи невихований.

— Зате вродливий, — відказав Нік.

— Я знаю, це все дуже дивно, — продовжив Алан, — але ж ви прийшли не просто так?

— Ми прийшли... бо щось надзвичайно дивне трапилося з Джеймі, — твердо сказала Мей. — Я сподівалася знайти когось, хто зможе надати нам справжню окультну допомогу, а не продавця із книжкової крамнички та шкільного хулігана, молодшого від мене. Тим паче, не очікувала на птахів, що перетворюються на людей, чи зброї, чи дивних прикрас. Я не знаю, якого біса тут відбувається!

— Не подобається, — порадив Нік, — то вали звідси. Ми тут зайняті.

Вечір ставав все холоднішим, а з ним і Нікова вечерея, а треба було ще вікно заклеїти та подзвонити на роботу, попередити про звільнення. Начхати йому, що ці люди хочуть, чи що там у них сталося, чи нащо пхати слово «окультний», де його не треба.

Хай би вони просто йшли звідси.

— Ні, ні, — відразу заперечив Алан. — Знаю, це все видається дивним, але ми можемо вам допомогти. Ми хочемо вам допомогти.

Нік мусив розвіяти цю ілюзію.

— А я не хочу. І ми вже говорили про це, Алане. Тобі не здається, що в нас і так проблем вистачає, і без благодійної крамнички для людей, яким потрібна окультна, — він презирливо скривився, — допомога?

— Тато хотів, щоби ми допомагали людям, — нагадав йому Алан, а тоді звернувся до гостей. — Заходьте, будь ласка. Я можу все пояснити.

Алан умів бути переконливим. Тільки він умів здаватися миролюбним на порозі розтрощеної кухні, із трупом на долівці. Він скуйовдив руде волосся, поправив нервовим жестом окуляри і відступив на кілька кроків, не приховуючи своєї кульгавості. Він усе вмів використовувати на свою користь.

Мей та Джеймі помітно заспокоїлись.

Нік здався, похитав головою та пішов за братом усередину. Мей рішуче розправила плечі та переступила поріг їхнього дому. Нік стояв у проході, тож їй довелось зачепити його плечем. Це її роздратувало та збентежило. Нік їй криво посміхнувся. Він бачив, як вона завагалася: втекти чи не втекти, але Алан стояв перед нею із чесним та привітним виразом обличчя.

Вона зупинилася, простягнула руку та тицьнула пальцем у талісман на Нікових грудях.

— Що це? — запитала вона трохи тихіше.

— Це талісман, — ласкаво пояснив Алан. — Він попереджає, коли неподалік використовують магію, і захищає від слабших заклять.

— Захищає, — повторила Мей. — Це ти про чорну магію, так? Ту, яка шкодить людям, приносить лихо?

Нік розсміявся, обвівши поглядом розбите скло та чорне пір'я довкола.

— Іншої не буває.

— Здається мені, це буде ще те пояснення, — мовила Мей та зайшла на кухню до Алана.

Джеймі продовжував дивитися на них широкими недовірливими очима, але рвонув слідом за дівчиною.

Нік зачинив двері. Цікаво, що привело цих двох до їхнього дому. До них приходили тільки у відчаї.

Мітка демона

Звісно, що позбутися мерця мусив Нік.

Він вже і звик до цього — не міг же Алан, із хворою ногою, тягати трупи по всьому місту — але зазвичай Ніка це не дратувало. Міг би хоч повечеряти спочатку, якби Алан не гризся так, що подумують гості.

Він викрутив кермо різкіше, ніж варто було: круті повороти на вузьких дорогах поблизу Ексетера не дуже доречні.

Можливо, він злився, бо ці двоє блазнів — із його школи. Люди з його школи бачили, як він живе — з мечем і пістолетом, і всеронами, і демонами. Алан цим ніби не переймався, а дарма. Алан узагалі переймався не тим, чим треба.

Нік трохи проїхав уздовж річки Екс, залишаючи низинне місто позаду, розмиті обриси його далеких будівель здавалися лише тінями більшого, невидимого міста. Він почекав із десять хвилин, упевнився, що інших машин не видно, тоді припаркувався на узбіччі та вийшов.

Викинув тіло з багажника. Високий був чоловік, чогось раптом подумав він, і прикинув, чи варто глянути, до якого Коло належав маг.

Вирішив не перевіряти. Мало хто за цей час над'їде, поза тим, яка різниця, що за Коло знайшло їх цього разу. На них полювали всі. Наступного разу буде хтось з іншого.

Тавро на шкірі мага слугувало лише для одного. Воно означало, що Коло забере тіла зі своєю печаттю, і поліція не прийде розпитувати Алана з Ніком про знайдені трупи та почуті постріли.

Так чи інак, а мерця в домі краще не залишати.

Нік глянув у застигле обличчя померлого. Треба якнайшвидше викинути тіло у проточну воду. Інакше Коло віддасть свого загиблого товариша демонам. Кілька днів мертве тіло демону ще може послугувати.

Закинути труп на бильця мосту було неважко. Нік на мить його там притримав, глянувши на річку вниз. Вода була чорна та тиха, аж поки туди не шубовснуло тіло, сторч головою. Тяжке шкіряне пальто та незліченні амулети й талісмани одразу потягнули його углиб. Лише біла рука вигулькнула з води, похитуючись на хвилях, наче жива.

Він повернувся та сів у машину. Нік сподівався, що їхні непрохані

гості заберуться до його повернення. Не так вже й довго розповідати про існування магів, здатних викликати демонів та нацьковувати їх на людей, про те, що в нормальному світі, який цим придуркам нібито затісний, коїться ще багато дивного. Ці двоє, мабуть, наслухались засторог, які поширював Алан, та втовкмачили собі, що їм потрібна «окультна допомога».

Швидше за все, проблеми вони понавигадували самі. Він завів двигун. Той загуркотів, і Нік швидко поїхав геть від річки, де тонуло тіло.

Вигадані проблеми. Щастить же людям.

Проїжджаючи повз станцію Сент-Девід, Нік був майже впевнений, що Алан мав би саме закінчити звичайну проповідь, і розповісти їм про всі основи самозахисту. Якби Алан менше хвилювався про чужу безпеку, а більше — про свою власну, Нікові жилося би значно спокійніше.

Він майже чув голос брата, уявляючи, що той скаже:

«Існує ще один світ, — зазвичай говорив він — наповнений демонами. Вони живуть поряд із нами, і змагаються від голоду.

Вони прагнуть видовищ, звуків та відчуттів нашого світу. Але жоден із них не може сюди проникнути. Жоден не зможе вас торкнутися, лише якщо Коло магів не прокладе для демонів міст. Не наражайтеся на небезпеку. Тримайтеся від магів подалі. Тримайтеся подалі від нас».

І що з того...

Він припаркував машину, підійшов до будинку та злегка привідкрив двері — так, щоб усе бачити, готовий будь-якої миті витягнути меч із піхов, як завжди.

Голос Алана долинав ізсередини.

— То Мей — це тому, що ти народилася в травні-маї? Досить незвичне ім'я...

Алан дещо змінив свою звичну проповідь, помітив Нік.

Він штовхнув двері навстіж та повністю оголив меч. Ці двійко вдерлися до нього додому. Отже, можна й полякати.

— Ні, травень тут ні до чого, — пояснила Мей. — Мене назвали на честь Мей Вест ¹.

— Ну *аякже*, — сказав Нік.

Але в ту ж мить його брат просяяв та спитав:

— То ти любиш кіно?

У вітальні горіло яскраве світло, і, на відміну від кухні, повної розбитого скла та мертвих птахів, вона була підозріло звичайною. Алан, схоже, зробив усім чаю, і вони з Мей сиділи на двох великих, розхитаних кріслах. Джеймі примостився на краєчку канапи. До чаю він навіть не торкнувся, боявся, що він отруєний. Алан трохи подався вперед до Мей. А вона обернулася на звук Нікового голосу та глянула в бік дверей.

Нік помітив зацікавлений блиск її карих очей. Він не дуже здивувався. Таким, як вона, подобаються високі, чорняві чоловіки зі смертельною зброєю у руках.

Він презирливо скривився. Просто нестерпна тупість.

— Ви ще тут? — запитав він. — Вечеря коли?

— У нас серйозна проблема, — повідомила Мей. Тепер вона глянула сердито.

Нік зайшов, ліниво помахуючи мечем, та сів з другого боку канапи.

— Співчуваю, — скривився він. — Але я досі хочу їсти.

— Вибачте йому, — втрутився Алан і сердито глянув на брата. — Йому інколи заходить.

Нік вигнув брови.

— Мені заходить тільки тоді, коли мене не годують.

— То... то йому заходить? — повторив Джеймі. — Заходить і... і в нього великий страшенний меч. Просто чудово.

Алан розсміявся, і Джеймі знову заспокоївся. У Алана був дар подобатись усім: батькам, начальникам, тваринам та дітям.

Але дівчата любили Ніка. Все по-чесному.

Нік раптом усвідомив — оскільки Джеймі його однокласник, то вони, мабуть, однолітки, та Нік завжди виглядав і почувався старшим за інших дітей у школі, а Джеймі був малий та широкоокий: природжений учительський мазунчик та мішень для глузувань однокласників.

Над ним, може, й не насміхались, якби він не вдягав так вперто у школу лілові сорочки та всілякі цяцьки.

Нік не винив Джеймі за те, що той при ньому так смикався. Не він

один. Крім того, Себ Макфарлейн та його банда завжди діставали Джеймі, а формально вони були Ніковими друзями.

Нік вважав, що хлопець дурний, коли так легко на рожен лізе, а не вміє за себе постояти, але сам Нік його ніколи і пальцем не зачепив. Джеймі йому нічого не зробив, та й Алан був би лютий.

Втім, розумів він і своїх приятелів: через злість та нудьгу завжди хотілось зірватись на кому-небудь, хто привернув увагу. Нік завжди до таких тяжів, до шкільних хуліганів. Інші уникали його, ніби відчували у ньому якусь агресію. А Нік, зі своєї сторони, чув у них слабину, тому і не звертав уваги. Ці ж хлопці вважали, що ризик — це вияв сили. Вони його не боялися, а йому потрібна була компанія. Самотній підліток привертає забагато уваги.

— То, — почав Джеймі, мабуть, уявивши тепер, що може ставити запитання, — ви разом живете?

Він аж підстрибнув трохи, коли побачив Ніковий вираз обличчя, а тоді відсунувся на самісінький край канапи, майже на бильце.

— Так, — підтвердив Нік крижаним тоном. — Бо він мій брат.

— А-а, — ледь чутно протягнув Джеймі.

— Не розмовляй так із моїм братом, — втрутилась Мей, задерши підборіддя. — Звідки Джеймі мав знати? Ви анітрохи не схожі.

Нік відвернувся від них та поглянув на дзеркало над каміном. Воно відбивало лише настінну лампу, яка світилась кольором пізнього заходу сонця всередині гідкого оранжевого абажура. Він сильніше стиснув руків'я меча.

Могла й не казати. Він знав і так.

Мей та Джеймі були не дуже подібні. Вона була фігуриста, а Джеймі — хирляве нещастя, Нік би його, як галузку, однією рукою зламав. Джеймі був білявий, а Мей, як підозрював Нік, — натуральна брюнетка, але обидва мали однакові карі очі й таке ж саме серцеподібне обличчя. Вони ділили ознаки спорідненості, ті малі прикмети спільної крові, які Нік хотів би ділити з Аланом, а не з нею.

Алан зніжковів. Нік прочистив горло, і Джеймі знову смикнувся, ніби від пострілу.

— Алан схожий на тата. Я — на маму.

Ось так просто. Він зміряв обох сердитим поглядом: хай тільки наважаться щось іще запитувати чи ділитися особистими

спостереженнями. Його сім'я їх не стосується.

Мей та Джеймі замовкли. Але Алана неможливо було змусити закрити рота ніякими силами.

— Тепер, коли Нік повернувся, може, розкажете, чому прийшли та що, по-вашому, сталося, — запропонував він, все ще усміхаючись. Коли він усміхався, від синіх очей під окулярами розбігалися тоненькі зморщечки, наче промінчики яскравого саява.

Це була татова усмішка, і користувався нею Алан так само вміло, як і тато. Мей, схоже, не встояла перед нею. Її обличчя пом'якшало, а спина вирівнялася, і вона усміхнулася у відповідь.

— Ну, — сказала вона. — Розумієте, я сама — екстрасенс.

— Аякже, — пирхнув Нік.

Мей образилася, але продовжила:

— Може, я це переросла, але коли я була мала, зі мною вічно траплялися всілякі дива. Різні дрібнички самі розбивалися чи підіймалися у повітря. Я не знала, що відбувається, та читала й шукала людей, які могли би щось знати. Так я й дізналася про магів та демонів, що наділяють їх силою. Це ж правда, так? Той чоловік, якого ви... він обернувся на птаха! Це був справжній маг. Це все — по-справжньому.

Схоже, у когось з Ярмарку занадто довгий язик. Краще б вони його прикусили, чи, принаймні, не користалися з доброго серця Алана та перестали збувати йому своїх проблемних клієнтів.

— Усе по-справжньому, — підтвердив Алан, — але не думаю...

Алан боявся засмутити даму, тож Нік прийшов на допомогу. Він нахилився вперед, глянув на Мей та сказав:

— Я тобі просто поясню, щоби до тебе дійшло. Ти не маг. Ти ідіотка. У цьому світі, буває, народжуються люди з певною магічною силою, але її неможливо перерости. Вони або вчаться її контролювати та все життя тримають у таємниці, або намагаються щось із цією магією зробити. Тобто, більшість з них стають магами та викликають демонів. Це — найбезпечніший та найпростіший спосіб збільшити свою силу, та існують ще ритуали з мерцями і...

— Ритуали з мерцями... — повторив Джеймі тихо, дерев'яним голосом.

Нік повернувся та холодно на нього глянув.

— Тобто, — Джеймі ковтнув слину, — як цікаво та анітрохи не моторошно! Продовжуй, будь ласка!

Нікові вже набридло. На них напали, знову доведеться переїжджати, і не треба йому, щоби ці люди знали, яке безладне у нього життя. Він бісився, що вони з його школи, що Джеймі бачив, як він силується читати, а тепер вони безсоромно підглядають за його ненормальним світом. Потім вони підуть додому, у мир і тепло, і будуть думати, що пережили пригоду.

Він нахилився вперед і знову глянув Мей у вічі — більшість людей сахалися такого його погляду.

— Існують також вісники магів і люди, які заворюють інших музикою, і ті, хто створюють магичні предмети, — пояснив він низьким голосом. — Та, як не дивно, не існує людей, що переростають магичні сили. Якби вони в тебе були, ти би це знала. Та оскільки ти не знаєш, отже, це тебе не стосується. Іди додому та не докучай мені без причини.

Мей таки відсахнулася, і через те розлютилася сама на себе:

— Є у мене причина!

Нік уже збирався гримнути на неї у відповідь, коли Алан потягнувся вперед і торкнувся його руки. Нікові пальці ще міцніше стиснули руків'я меча, але він промовчав. Алан запитав м'яко, так, як Нікові ніколи не вдасться:

— То чому ж ти прийшла?

Мей опустила очі:

— Я вже казала. Джеймі.

— Божевільня якась, ось що це таке, — відгукнувся Джеймі.

Нік знову повернувся до нього. Джеймі не дуже зрадів, що привернув його увагу. Він ковтнув слину та скривився, ніби від полину, а тоді продовжив:

— Все почалося... зі снів. Я думав, то просто сні, дивні сні, ніби хтось вродливий у мене за вікном просить його впустити.

— Суккуб, — одразу вставила Мей.

Нік припідняв брови — так, щоби вона точно помітила. Вона насупилась та додала:

— Чи інкуб — для чоловічого роду, чи не так? Я про них читала. Це демони, які приходять уночі та, загалом, підступно зваблюють людей.

— Підступно зваблюють? — повторив Нік. — Ну-ну. А мама твоя знає, які ти книжки читаєш?

Мей кинула на нього сердитий погляд, а Джеймі увесь почервонів, як і Алан. Він, вочевидь, ніколи не чув, що співчуття може бути надмірним.

— А далі що? — тихо спитав Алан.

Джеймі відвів погляд від підлоги та побачив у очах Алана щось таке, що змусило його розправити плечі та впевнено продовжити:

— Я його впустив. А зранку зрозумів, що мені це не наснилось. Тобто, хтось і справді там був. Там був...

— Просто відповідай на питання, — перебив його Нік. — Подробиць нам не потрібно.

Погляд Мей став ще зліший, і Нік усміхнувся, задоволено та жорстоко водночас. Не варто було цим людям сюди приходити: школа та дім не мають перетинатися. У школі Нік мусив бути нормальним, а тут — його місце, його брат, його дім, з його навіженою матір'ю нагорі. Йому байдуже до їхніх проблем. Тільки нехай вони йдуть геть.

Він схилювся ближче і хотів продовжувати.

— Ніку, — мовив Алан, і той неохоче закрив рота. Алан кивнув, щоби Джеймі договорив.

— Наступного дня на мені з'явилася дивна мітка. Я показав Мей, і вона трохи порозпитувала.

— Коли я зацікавилася магією, то почала водитися з людьми із незвичними захопленнями, — пояснила Мей. — В Ексетері мало готів або віккан, але я їх знайшла. Дехто і говорити зі мною не хотів, бо готи вирішили, що я пре-готка, а віккани надумали, що рольовичка.

— Люди кажуть, що ти — пригодка, — повільно уточнив Нік. — Ну, звісно. А от мене не раз називали чорничним коржиком.

Вона усміхнулася раптом, і він мало не усміхнувся у відповідь, але тоді згадав, що вона вдерлася до нього додому, і дивився просто крізь неї, поки її усмішка не зникла. На жаль, сама вона залишилася.

— Тобто, вони думають, що це для мене тільки забавки, — продовжила вона ще холодніше. — Дехто, однак, вислухав мене, і той хлопець — не знаю, що за один — сказав, що коли у мене незвичні проблеми, треба іти сюди.

— Добрий який, — буркнув Нік.

Його накрила крижана лють. Виявляється, будь-який маг міг знайти їх, лише розпитавши у місті, бо Гоблінський Ярмарок вирішив розпустити плітки. Вони казали, що їх обов'язок — захищати звичайних людей від магів. Краще б пам'ятали, що маги можуть почути їх де завгодно і коли завгодно, одне необережне слово — і всіх уб'ють.

Нік похмуро глянув на Алана, тільки той цього не помітив. Він очей не зводив з Мей.

— То це таки був інкуб? — не відставала Мей.

Нік пирхнув.

— Інкубів не буває, — відповів Алан. Це просто демони, а вони можуть набути будь-яку подобу і запропонують усе, аби отримати те, чого хочуть.

— Чого ж він хотів? — вирвалося у Джеймі.

Нік поклав меч собі на коліна, і посміхнувся, коли Мей з братом, немов зачаровані відблиском, прикипіли поглядом до леза.

— Того, що й усі демони, — тихо відказав Нік. — Втекти від холоду.

— Демони живуть у іншому світі, — пояснив Алан. — Усі писання, які я тільки зміг дістати, підкреслюють, що наші світи дуже різні. Старі легенди розповідають, нібито люди були створені із землі, а демони — із вогню. Це, звісно, метафора, проте влучна. Ми з ними по-різному влаштовані. У книжках не описують світу демонів. Ймовірно, його неможливо описати, та, вочевидь, він такий холодний, що демони готові на все, аби утекти звідти, хай навіть ненадовго — з цього і користають маги.

Мей взяла Джеймі за руку, переплітаючи пальці. Джеймі вчепився щосили.

— На Джеймі полюють маги?

— Ну звичайно, — сказав Нік. — На нього. На тебе. Маги не перебірливі. Ви тільки м'ясо, яке жбурляють демонам.

— Дякую, що втішив! — вигукнула Мей.

Нік відхилився на спинку канапи, схрестив ноги, утримуючи меча на одному коліні, і вишкірив зуби.

— Це вам не допоможе. Я кажу тобі правду. Не подобається — твої проблеми.

— М'ясо, — повторив Джеймі, голос його дрижав. — Що це

означає?

— Демони можуть потрапити в цей світ, тільки якщо їх хтось покличе, — відповів Алан. — Маги їх викликають, щоб користатися їхніми силами, наче власними. Розумієте — у самих людей не буває багато магії, а демонам підвладні стихії. Вони вміють створювати такі реальні ілюзії, що їх можна торкнутися. І вони готові поділитися з магами частиною своєї сили, бо хочуть потрапити у цей світ. — Він серйозно глянув на Джеймі. — Отже, десь поблизу мусять бути маги. Вони викликали демона та відпустили його, щоб він вибрав тіло, яким хоче володіти. А ти, отже, старший, ніж виглядаєш.

— Я... мені шістнадцять, — відповів Джеймі. — Було у жовтні. А яка різниця?

Виходить, він майже на півроку старший за Ніка. Це його дещо розважило, бо Джеймі заледве сягав йому до плеча.

Нік раптом згадав свій день народження минулого місяця. Алан спік торт і сказав йому загадати бажання, що він і зробив заради Алана — братові подобались такі дурниці. Нік тоді заплющив очі і загадав довго прожити в Ексетері, без нападів та неприємностей.

Нік спохмурнів. Сильно ж воно допомогло.

— Демони не переслідують тих, кому нема шістнадцяти, звісно, якщо мають вибір, — пояснив Алан. — Їм не подобаються тіла тварин чи дітей: мозок недостатньо розвинений, аби нормально контролювати магію.

— Діти — не тварини, — насупилась Мей.

— А демонам байдуже до політкоректності, — відповів Нік. — Уяви собі.

Алан нахилився до Джеймі, торкнувся його руки. Алан вічно до усіх торкався.

— Не хвилюйся, — сказав він. — Якщо в тебе мітка, ми візьмемо тебе на наступний Гоблінський Ярмарок, там її зведуть. У Мей талісман є, я і тобі дістану. Демонам доведеться пошукати собі легшу здобич.

Джеймі посовався на канапі, ніби не знав, чи відсунутися, чи ні. Нік уже призвичаївся до такої реакції. Людям завжди було не по собі, коли хтось такий, як Алан, буденно говорив про щось на зразок «легша здобич».

— Я завжди думав, що всі ці балачки Мей про демонів... — дурниці, — винувато подивився він на сестру. — Коли я побачив першу мітку, то не сказав їй навіть, але...

Вістря Нікового меча вдарилося об килим тієї ж миті, як він схопив Джеймі за руку та стягнув із канапи. Джеймі спробував виривався, та враз завмер, побачивши вираз Нікового обличчя.

— *Скільки їх у тебе?* — гаркнув Нік.

— Відпусти мого брата! — наказала Мей, яка теж уже встигла зірватися з крісла. Нік на неї навіть не глянув.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ